

trencat el glaç del silenci i condolguets del gemegar constant del desconegut, li preguntàrem:

—Es d'importància, la ferida?

—Assegut aquí, ni me'n adono, que m'hagi tocat, el lladre! No serà cosa. Si vostés no em deia-ten, jo mateix em curaré amb un bàlsem d'herbes que se compondre.

A mesura que anava parlant, renaixia la serenitat en el nostre esperit i s'hi despertava un sentiment de fonda simpatia envers aquell home que qui sab de quin mal fat era la víctima. Esvaïts els torturadors pessimismes que'ns feien oblidar la realitat, vàrem reempendre la conversa:

—Però quin és el vostre crim? Parleu sense temença.

—El meu acte de justícia, mellor dirieu—va respondre amb veu segura; i com si cobrés confiança en nosaltres, prosseguí—Era l'estira cordetes de tots els pobres de la vila. Quan me vaig casar, em va deixar diners per a lo més necessari, posant hipoteca a la vinya de la meua mare. Cada setmana li anavem tornant el que bonament estalviàvem i no havia passat un any que la dona li portà a casa la darrera paga de l'interés i el capital, demanant-li dia per a anar a ciutat a trencar l'escriptura, tal com ens havia promès. El miserable volia quelcom més, que no conseguí perquè la meua dona es una santa. Allavors va amenaçar-la amb pregonar que no li haviem tornat ni un céntim i va complir l'amenaça. La mare es va quedar sense la vinya, que, per justícia, el malvat li va pendre junt amb la vida, perquè, la pobra, del disgust es va morir. I era la mare, compreneu, era la mare!

La veu se li nuà a la gola. Callà un moment i, més asserenat, prosseguí:

—Avui baixava en el carro de l'amo per a carregar minestra a ciutat. No feia una hora que havia sortit del poble quan he vist a l'escanya-pobres pujant pel costat de la carretera. No's veia ningú al mon. El sol ja s'havia acotxat darrera les muntanyes. Una rauxa de bogeria m'ha encegat i al ser prop d'ell, he baixat del carro. L'hè engrapat pel coll; ha forcejat per a desfer-se del dogal de les meves mans; s'ha ajupit, s'ha tret una arma i, no poguent-me arribar al cos, me l'ha clavada a la cama. Al sentir-me ferit, ha crescut la meua rabia i, fent un esforç suprem, li he arrencat la vida. Al costat nostre s'obria l'abim. Au, avall i que'ls corbs se't mengin!

Els fars descobriren el carro abandonat que seguia avençant a la ventura. Aturàrem l'auto, i als pocs moments la récua ja tenia guiador.

PERE CAVALLÉ.



Alguns carrers de nostra ciutat, tenen, desde fa pocs dies, una variant. Han aparegut a les cantonades d'alguns d'ells, uns rotulets quadrats, i pintats a les parets de les cases (calç devall i lletres negres al damunt), amb el nom del carrer. Això del nom, es un dir, doncs, hi ha hagut tan poca cura, que s'han equivocat molts d'ells. Aquet fet, porta el corresponent enrenou, i sembla estrany que no hi hagi més cuidado en coses de aital importància. Lo succeït podia evitar-se consultant la Nomenclatura dels carrers de Reus, que's publicà «amb autorització del Ajuntament popular, per acord prè en sessió del dia 28 de mars de l'any 1871», i tenint en compte les modificacions acordades posteriorment.

Una immediata revisió dels noms dels carrers de Reus, seria ben vista; i d'utilitat pública, perquè l'actual desorganització és impossible. Cal advertir, en honor a la veritat, que, si el fet que comentem ha vingut a fer urgent aquesta revisió suara demanada, el defecte no parteix d'avui. Es antic.

Per casualitat, hem tingut coneixença d'un document que vé a palesar, com eloqüent exemple, aquest abandó al·ludit. La secció municipal de Foment presentà en la sessió del dia 23 d'Agost de 1889, un dictàmen, signat pels allavors regidors senyors D. A. Pascual, D. J. Gambús, i D. Salvador Folch, en el qual proposaven, en virtut d'un acord Consistorial, rotolar els carrers adjunts a l'Hort de Subirà, i avui, encara veïem com aquells carrers no porten els noms acordats, que eren, segons el propi dictàmen, en recordança de fets sobrevinguts en l'història reusenca.

Es precis fer observar, que, actualment, un d'aquells carrers s'anomena de «Tetuà», perquè un propietari, al renovar la seva casa cantonera, li donà, equivocadament, aquest nom. El carrer de «Tetuà», es el que avui se li diu, Camí de Salou. Si realitzéssim una reserca ben feta, creïem trobariem altres anomalies, que juntes amb algunes que coneixem, formarien una llista ben llarga.

I, possats a demanar, també volém pregar el camí dels actuals indicadors. Aquells lletrerets, blancs i negres, amb tan pésima distribució de les lletres, ofenen al bon gust, l'estètica, i per tant son impropis d'una ciutat moderna.

I, finalment, ens serà permesa l'última observació. Com a catalans cel·lebrém que dits rètols siguin en català, però desitjariem que restessin correctament escrits. — B.